

El déu de la mort

El matí s'endevinava darrera les agrestes muntanyes de Càlpia, una localitat mitjana enmig de la regió d'Etrúria, al centre d'Itàlia. Poc s'imaginaven els seus habitants que, després de dos anys de pau i tranquil·litat altra vegada el terror els amenaçava. Una anciana de vuitanta-dos anys havia estat brutalment assassinada al seu propi llit. Cap empremta digital, cap pista no permetia endevinar un possible mòbil. No es tracta de robatori, ni de violació, ... simplement el plaer de buscar el dolor i la mort.

De fet, Càlpia ja havia estat sacsejada feia dos anys amb un seguit de crims salvatges dels quals mai no se'n van conèixer els autors. Ara, des de Roma, la policia secreta va enviar una detectiva, la Sofia, per tal que fes una investigació exhaustiva. Calia, però, que ningú, ni tan sols la policia local, no sabés qui era en realitat ella. Per això es féu passar per una estudiant d'arqueologia, interessada en els jaciments etruscos.

Passaren uns quants dies, i la Sofia s'anava fent amiga de la gent. Tothom la veia sempre amb la càmera de fotos anant a les ruïnes, a la biblioteca municipal, llegint llibres d'història local, ...

*****

Una tarda, el Pietro, un noi de setze anys, sortí com cada dia a fer un tomb amb la seva bicicleta per les carreteres tranquil·les que envoltaven Càlpia. El so llunyà de les campanes anunciava les sis de la tarda de finals de novembre. Un cel rogenc, magnífic, un silenci només trencat pel vent i el cant dels ocells, una pau infinita. Pietro, arribant dalt d'una llarga i pesada pujada, volgué baixar un moment de la bicicleta i gaudir d'aquell instant màgic. La vista del poble allà baix feia sentir un amor a la pròpia terra al noi que mai no havia experimentat. Enmig d'aquell meravellós instant un estrany so arribà a les oïdes del jove. S'havia assegut a la cuneta, vora els matolls i el bosc. Rera seu, alguna cosa havia trepitjat i trencat, això semblava, unes branques no tan petites com per pensar que podia ser un animaló. El Pietro s'aixecà a poc a poc i mirà cap i bosc. La foscor de la

tarda-vespre ja ho embolcallava tot. El noi s'avançà lentament cap a l'espessor dels arbres, amb les mans anava apartant les fulles ...

- Però qui ets tu? (i un crit esglaiat i de mort enfosquí definitivament aquell moment)

*****

Tot el poble s'havia aplegat dalt de la carretera. L'alcalde, la policia, el capellà, el metge, dones i homes de totes les edats, i la Sofia. Perduda enmig de tanta gent, la jove detectiu maldava per poder veure alguna cosa. Només distingia sang, i un llençol blanc que cobria el noi.

- Quina desgràcia, Sofia –li féu l'alcalde, en veure-la.

- És horrible, senyor Marco. Qui pot fer una cosa així?

Gràcies a la invitació de l'alcalde, la Sofia havia pogut passar endavant i tenir una visió excepcional de l'escenari del crim. Dissimuladament ho anava observant tot. Una cosa li cridà l'atenció: era una mena de taca de sang que tenia una forma especial, que a ella li sonava d'alguna cosa. Es trobava just al costat del que devia ser el cap del Pietro, ara cobert pel lúgubre llençol. Sense que ningú no se n'adonés, la Sofia féu una fotografia amb zoom de la taca i, passada una estona anà cap a casa seva.

*****

Havien passat deu dies de l'estrany assassinat. Era curiós comprovar la capacitat de la població per esborrar, si més no aparentment, la tristesa de l'esdeveniment. Passejant pels carrers de la vila hom no s'adonaria mai del que hi havia passat pocs dies abans. La gent reia, comprava, parlava tranquil.lament, passejava, anava al cinema ...

La Maria i l'Antonio eren uns acabats de casar que encara s'estaven acabant d'arreglar la caseta. Vivien a les afores del poble. Aquella nit havien anat aviat a l'habitació. La seva joventut i ganes de viure el matrimoni els allunyava encara del maleït televisor. El son ja els havia afeblit, quan de cop i volta un so misteriós, agut, arribà a les oïdes de la Maria.

- Antonio, desperta't! No has sentit això?
- Què dius? Sentit què?
- A baix, com si algú hagués donat un cop fort en algun lloc.
- Tonteries! Ara veu ...
- Veus! El llum no funciona.
- Ara baixo.
- No Antonio! I si hi ha algú?
- Doncs que es presenti! Segons qui sigui ...
- Tonto!

L'Antonio baixà les escales i anà cap al comptador de la llum que es trobava al fons d'un passadís estret. Havia baixat tan de pressa que no duia llanterna. Temptejant amb les mans, obrí el comptador. Per algun motiu el diferencial s'havia desconnectat. El pujà i obrí un endoll. De cop i volta es féu la llum. En girar-se l'Antonio:

- Però qui és vostè?

La mort pregona i penosa convertí aquella llar d'enamorats en un indret ple d'horror i d'angoixa.

Novament, un bon nombre de persones arribà a la caseta nova. El dol, que s'havia mig tancat, ara es feia dolorós i insuportable. La Sofia, que vivia prop, havia pogut arribar aviat. Al costat del llit on jeia la Maria havia pogut descobrir una taca de sang igual a la que hi havia al costat del Pietro. Però ara, les sospites ja eren evidències. En ambdós casos es tractava de la representació del rostre del déu de la mort dels etruscos, un déu temut i sanguinari que exigia, mil anys abans dels romans, sacrificis humans.

A la tarda, la Sofia havia demanat una entrevista amb l'alcalde, a casa seva. El senyor Marco la hi havia concedit.

- Passi, senyoreta Sofia. Si em permet, però, m'haurà d'esperar deu minuts a la saleta, si no li importa.

Les parets de la saleta estaven cobertes de màscares antigues, totes elles representants de déus etruscos. Però en un racó hi havia un clau i hi faltava la màscara. La Sofia es posà la mà a la butxaca. En aquell mateix moment s'obria la porta i un ésser fosc, cobert amb aquella espantosa màscara s'acostava amenaçant cap a la noia.

- Per què, senyor Marco? Per què fa això?

Un tret sord i trist deixà estès aquell alcalde enfollit a terra. Un home que es creia la reencarnació del déu de la mort.

Passaren els anys, la Sofia ja s'havia casat i ara vivia a Roma i tenia tres fills. Havia deixat aquella feina, i ara treballava de mestra. Un dia féu portar diaris i revistes a la classe per treballar. Una nena se li acostà i li digué:

- Miri, senyoreta, quina notícia tan terrible.

A Càlpia, novament un brutal assassinat. De moment la policia no ha trobat cap sospitós ...

FI